

ברוך אשם !

מאת יעקב קורי

כל הקהל בבית המשפט הבינלאומי המיוחד שכונס בירושלים קם על רגליו. אב בית הדין הקריא את גזר הדין. ברוך עמד בפנים חתומות. גם כאשר דנו אותו למוות בתלייה לא זע שום שריר בפניו. בחוץ נשמעו צעקות ההמונים היהודים והערבים שצרו יחדיו על בית המשפט כאשר הכוחות הבינלאומיים מצליחים בקושי לעצור בעדם. מצלמות הטלוויזיה קלטו את השלטים שנישאו בידי ההמון בעברית, ערבית, אנגלית ושפות אחרות: "ברוך אשם!", "ברוך שפטרנו", "ברוך דיין אמת"... שנאה תהומית ניבטה בעיני האנשים, כאילו כל האסון אשר פקד את שני העמים התמקד באדם אחד, רק הוא אשם.

ברוך, עד לפני זמן קצר הנשיא לכל ימי חייו של מדינת ישראל, הובל באזיקים בידי וברגליו לתאו. האורות דלקו במשך כל שעות היום בתא, שני שומרים שמרו עליו עם נשק שלוף, וטלוויזיה במעגל סגור עקבה אחר תנועותיו. ברוך נשכב במיטתו, עצם את עיניו, וניסה להיזכר איך כל זה קרה. הוא גיחך, יום ההולדת שלו שחל למחרת יהיה גם יום מותו. בגילו אנשים כבר מזמן יצאו לפנסיה, ואילו הוא יוצא למסעו האחרון. כולם נטשו אותו, אשתו קרוליין וארבעת בניו ובנותיו עם משפחותיהם ניתקו עימו כל קשר. הוא ראה נכוחה, לראשונה בחייו, את המניעים האמיתיים של פועלו, ללא צביעות, ללא רמייה עצמית.

ברוך נולד ב- 9.6.1940 ברומא, יום לפני שמוסוליני הכריז מלחמה על בנות הברית. הוריו, שהיו חסידים שוטים של הדוצ'ה קראו לו על שמו - בניטו, ובעברית ברוך. הם האמינו שבעזרת השם יינצלו מתופת המלחמה ורק כאשר החלו הפשיסטים לאסוף ולהגלות את יהודי רומא נפל אצלם האסימון והם הבינו שגורלם נחרץ. הם ברחו לכפר נידח וככה הצליחו לשרוד עד השחרור של רומא. כשבניטו היה בן ארבע הם חזרו לעיר מולדתם ומאז דבק בשם ברוך. הם חיו בעוני מחריד עוד חמש שנים, אביו היה מובטל ואמו הצרפתייה שקעה בדיכאונות חוזרים ונשנים. בהיות ברוך בן תשע החליטה משפחתו לעלות ארצה.

הם השתקעו באחת הקריות ליד חיפה, אביו לא נקלט ונשאר איש קשה יום, אמו לא למדה עברית והם המשיכו לדבר עם ברוך באיטלקית ובצרפתית. רק בזכות היותו בן יחיד ובעזרת הרבה מלגות הצליח ברוך לסיים את חוק לימודיו. בצבא לא היה קרבי ואת לימודי הכלכלה באוניברסיטה בירושלים סיים עם ממוצע מאוד נמוך. הוא היה סטודנט אלמוני שכמעט ולא ביקר בקמפוס כי היה צריך לעבוד למחייתו במשך כל תקופת לימודיו. ברוך החל לעבוד בבנק אבל פוטר בזמן המיתון הגדול שפקד את המדינה באמצע שנות השישים. בזמן מלחמת ששת הימים שכחו אותו והוא אפילו לא גויס.

המזל האיר לו פנים לראשונה מיד אחרי המלחמה, כאשר קיבל מילגה לאוניברסיטה בינלאומית למינהל עסקים באירופה בזכות הכישרון שלו לשפות שהיה התנאי העיקרי לקבלה. זאת הייתה הפעם הראשונה שחזר לאירופה אחרי קרוב לעשרים שנה. הוא גילה שלהבדיל מהחברה הישראלית שהעריכה רק כסף, דווקא נועם הליכותיו והחביבות הטבעית שלו סייעו לו להתערות בחברת הסטודנטים שברובם באו ממשפחות של אילי הון ואריסטוקרטים. הם ראו בו ישראלי שונה, אירופאי, לא ארוגנטי, אך גם לא מתרפס כמו יהודים רבים שלמדו באוניברסיטה. חבריו

הטובים ביותר היו אנטישמים שאמרו לו שהוא לא נראה יהודי. זה הזכיר לו כיצד גם בישראל העירו לו לא פעם שהוא לא נראה "ספרדי".

ברוך היה באותו הזמן כבן שלושים אך מעולם לא הייתה לו מערכת יחסים ארוכה עם אישה. למען האמת הוא גם לא חש בצורך כלשהו בקרבת נשים. נוח היה לו בבדידותו. אך מראהו הנאה, עיני תכלת, שיער בהיר, גובה מטר ותשעים, גרם לכך שהוא נהנה מפופולאריות של ממש בקרב הסטודנטיות. הוא שקד על לימודיו שאותם סיים בהצטיינות מבלי להתרועע עם אף אחת מהן, אך בטיול שקיים המחזור בארה"ב מיד אחר כך, הזמינה אותו אחת הסטודנטיות האמריקאיות היהודיות, קרוליין, אל ביתה בניו יורק באחת משכונות היוקרה. הוריה התרשמו מאוד מברוך ורמזו לו שאם יתחתן עם ביתם הוא יהיה מסודר בחיים.

הם נישאו עוד באותו הקיץ והוא חזר לישראל עם אשתו לפתוח סניף בתל אביב של העסק המשגשג של חותנו. תוך שש שנים נולדו להם ארבעה ילדים, שני בנים ושתי בנות מקסימים. מהר מאוד החל לבגוד בקרוליין שתפחה למימדים עצומים. היא הרגישה זנוחה ולא הקפידה על מראה החיצוני, מה עוד שידעה שבהיות אביה הגב הכלכלי שלהם לעולם לא יתגרש ממנה ברוך. אך, למען האמת, גם בגידותיו של ברוך לא היו מסוכנות, כי הוא מעולם לא אהב בחייו וגם לא נמשך לאהובותיו. הבגידות תרמו לביטחוננו העצמי, יסוד שהיה חסר באישיותו מאז היותו ילד. את ילדיו בקושי ראה כי היה עסוק בכל זמנו בעבודה ובארוחות עסקיות. הוא מעולם לא קרא ספרים ולא ביקר בהצגות, זה פשוט לא עניין אותו.

ברוך התרחק מפוליטיקה כמו מפני אש. הוא ראה בכל הפוליטיקאים חבורה של מושחתים הצמודים לכיסא ורוצים להתעשר על חשבון הציבור. כל מכריו היו אנשי עסקים כמוהו ובערבי שבת קיטרו יחדיו שצריכים לעשות משהו בשביל לשנות את המצב, אך מה בדיוק לא היה ברור. אחרי מלחמת ששת הימים היה בעד ארץ ישראל השלמה, אך מאוחר יותר היה בעד החזרת כמעט כל השטחים. זה היה בון טון, רוב חבריו דגלו בכך, העיתון שקרא באדיקות כל יום הטיף לזה, ובהיותו קונפורמיסט מושבע, לפחות בחוג מכריו, האמין שישראל קטנה היא טובה לעסקים ולמעמדנו בעולם. אך מאידך הוא לא האמין לערבים כי ראה בהם עוכרי ישראל.

ברוך החל לשנוא את המתנחלים ואת השמאלנים. הוא ראה בהם סכנה קיומית, חבורה של קנאים שהם ממיטים את כל האסונות הבאים עלינו. הוא לא שם לב לכך שזה בדיוק מה שאמרו הפשיסטים על היהודים באירופה בזמן מלחמת העולם השנייה. אך בהיותו קורבן לפשיזם הוא אימץ בתת מודע את המסרים שלהם עם ההשלכות המתחייבות. רצח רבין היווה בשבילו נקודת שבר. לא היה לו ספק שכוחות הימין כולם, מתונים כקיצונים, יביאו את הקץ על המדינה ואם לא הם – אז שלום עכשיו. אך הוא היה אובד עצות אל מול הפסד הכוחות השפויים בבחירות. לא פעם אמר, דמוקרטיה זה דבר טוב עבור עם שפוי, אך עם קנאים כמו שיש לנו זה אסון. הוא התייחס בהערצה למשטרים הטוטאליטריים של יוון, ספרד, פורטוגל, ארגנטינה וצ'ילה כמשטרים היחידים שגאלו את עמם מהתוהו ובוהו של ההמונים הקומוניסטים. אך הוא גם העריץ את שיטות הפעולה של סטלין הסובייטי ושל מאו הגדול. אחרי שמשליטים סדר, אמר, תמיד אפשר לחזור לדמוקרטיה ולקח את ספרד כמודל לחיקוי, שבו הצליח שליט נאור (!) כפרנקו להפוך את עמו למתורבת.

ברוך, שגדל בשכונות עוני, ראה את עצמו כחלק של האליטה בישראל. לא פעם אמר בחוג מכריו כי העם, או ה'עמך', מורכב קודם כל משלושה מיליון איש לא רלבנטיים. מיליון חרדים הם ברובם חבורה של בטלנים שלא משרתים בצה"ל ולא תורמים לכלכלה. מיליון רוסים הם ברובם גויים בלי שום קשר לישראל שבאים לפה רק בגלל סל הקליטה. מיליון ערבים הם ברובם גיס חמישי הרוצים להתחבר לאחיהם בפלשתיין. כשאמר 'הם שם ואנחנו פה' הוא התכוון גם לערביי ישראל, כי החזרת השטחים שבה דגל לא באה אצלו מאהבת הערבים, אמפתיה למצבם או תחושת צדק. למען האמת הוא שנא ערבים, מעולם לא למד את שפתם ורק רצה לראות אותם הרחק ממנו, 'שם', כאשר

בישראל יישארו רק יהודים, אירופה הקטנה. אם לא הייתה אנטישמיות באירופה היה חוזר מזמן לגור שם והוא חשב לא פעם להגר לארה"ב.

ארבעת המיליונים האחרים של האוכלוסייה בישראל הם ברובם מזרחים שגם אותם לא אהב אהבה יתרה. ברוך מאוד נעלב כאשר מדי פעם שייכו אותו לעדות המזרח והקפיד לציין שהוא ספרדי, שנולד באיטליה, ומשפחתו מעולם לא הגרה מזרחה מרומא. מה לי ולתימני, עיראקי, או חס וחלילה אתיופי, אני אירופאי ויותר "מערבי" מיקים, פולנים ורוסים. הרגיז אותו כיצד המזרחים משתלטים על החיים הפוליטיים והופכים את ישראל לבבואה של מצרים, עיראק ולבנון. לא הפריעה לו העובדה שכמעט בכל המפלגות המנהיגים נשארו אשכנזים, כי עובדות אף פעם לא הטרידו אותו. בגין היה אולי פולני אך הוא התנהג כמו מרוקאי אמר. הוא פעל מהבטן כשיצא למלחמת לבנון, אך שכח שבגין גם פקד לא לפתוח במלחמת אחים אחרי אלטלנה וחתם על הסכם השלום הראשון עם מצרים תוך החזרת כל השטחים. מעמיר פרץ סלד וכך גם מכל המנהיגים המזרחים של ישראל.

ברוך הפסיד באופן עיקבי בבורסה, כי היה משקיע תמיד בחברות מושחתות שהונו את בעלי מניות המיעוט. אך כיוון שהיו אלה תמיד חברות של ידידיו הטובים שכיהנו יחד איתו במספר דירקטוריונים לא העז לפצות פה. זה לא מקובל להלשין על מכרים, חשב, והרי ממילא השקעתי בגלל מידע פנים שקיבלתי מהם. כאות תודה, נתנו לו חבריו טיפים על חברות אחרות שגם בהן הפסיד. ברוך היה תמיד אהוד על חבריו כי מעולם לא רכש אויבים. הוא הביע רק דיעות שבקונצנזוס, השתדל להתנהג כזיקית ולא כזמיר. חוסר חוט השידרה שלו היה תנאי הכרחי אך לא מספיק להצלחתו. התנאי המספיק היה המשך התמיכה של חותנו, שכיסה את כל הפסדיו בבורסה ובעסקיו. אך כל זה השתנה בזמן הגיאות שלאחר האינתיפדה השנייה. כולם הרוויחו וגם הוא חשב שיוכל סוף סוף לפרוש בגיל שבעים. יחד עם זאת, נשאר אדיש לפערים ההולכים ומתרחבים בעם, לילדים הרעבים, לא תרם מעולם לצדקה והאשים בעוני את הבטלנים שלא רוצים לעבוד. ברוך דבק בהשקפות הסוציאליזם של סלון ובחמלה לעניים כי זו הייתה הנורמה במקום מגוריו.

עם התמוטטות הבורסה בשנת 2008 הוא נתקף פניקה ומכר בהפסד את כל מניותיו. עד אז הכל הלך כל כך יפה, המניות הגיעו לשיאים לא יאמנו והוא הרוויח על הנייר מיליונים. והנה, הכל התמוטט והוא הפסיד את רוב הונו. את האשם הוא לא תלה במניפולציות של וול סטריט וחבר מרעיהם בתל אביב כי אם במתנחלים, בשמאלנים הבוגדנים, בפוליטיקאים המושחתים, בקלגסים של צה"ל שמעולם לא שירת בו כחייל קרבי. כאשר נהרגו משפחות שלמות של מתנחלים העיר בשמחה לאיד כי זה מגיע להם, מה הם מחפשים שם בכלל? חוץ מזה כל חבריו וגם העיתונאים שקרא השמיעו דיעות דומות ולמה לא הוא? הכי חרה לו איך הפכה ישראל להיות מדינה מוקצה שכולם מדירים ממנה את רגליהם. כל חבריו בחו"ל קראו לו כובש גס ואכזר, כאשר הוא לא כזה והוא מעולם אף לא ביקר בשטחים, אם כי ביקר בכותל... ברצונו העז כל כך להשתייך לאלטיות הוא לא הבחין כיצד נפל בפח שלהם המלבים את שנאת האחים בין ימין ושמאל, ערבים ויהודים, חרדים וחילונים, אשכנזים וספרדים, על מנת להמשיך לשלוט בישראל ובכלכלתה ביד רמה, ולהפוך את שבעת מיליוני האזרחים לחוטבי עצים ושואבי מים, עובדי קבלן, עם מעמד בינוני מצומק, עוני כפול מבעבר, והפערים הגדולים ביותר במדינות הרווחה. הוא העריץ הערצה עיוורת את הטייקונים והיה משוכנע שיקרה אסון אם הם יעזבו אותנו יתומים ויעבירו את השקעותיהם לארצות נכר, ללאס וגאס, רוסיה או ניו יורק, או יפסיקו את קידוחי הגז שהביאו גאולה לציין.

כאשר קיבל הימין רוב עצום בבחירות לכנסת, אסף ברוך בביתו כמה עשרות ידידים ואמר להם שנמאס לו מהשלטון הפשיסטי בישראל. השלטון בישראל הוא לא חוקי ואף לא לגיטימי כי אם אנשי הימין לא היו רוצחים את רבין הם לא היו עולים לשלטון. מנהיגיהם הרי עמדו על המרפסת ולא עשו דבר. קלגסי הימין הפנאטים המיטו אסון על המדינה, לא הביאו שלום, ביטחון, שגשוג כלכלי. אבל גם השמאל הקלאסי הכזיב ומפא"י עושה יד אחת עם קלגסי הימין, ומי סופר בכלל את

שלום עכשיו ואת יפי הנפש של שנקין? בגללם השחיתות פושה בכל, יש תסיסה חברתית והמדינה מתפוררת. נואשנו מהדמוקרטיה, אמר, כי ההמונים לא יבינו מעולם דבר, תמיד יתמכו בשטיפת המוח של הימין והשמאל, וממילא רובם באים ממדינות טוטאליטריות כמו רוסיה, עיראק, תימן, אתיופיה ומרוקו והאחרים דוגלים במדינה תיאוקרטית.

ברוך יסד את תנועת 'איגוד העם הלאומי חברתי' ונזהר שלא לתרגם את השם ללועזית, כי איגוד או אגד באיטלקית זה 'פאשיו' ולאומי חברתי בגרמנית זה נאצינל סוציאליסטי. הוא נשבע שהוא לא פחות לאומני מראש הממשלה הנבחר, לא פחות סוציאליסטי מהמפלגה שהובסה בבחירות, אך הוא בכלל נגד מפלגות כי הן מגבירות את הפירוד בעם. הוא יאגד את העם באיגוד כמו בימי המכבים ויחזיר עטרה ליושנה, בלי הבדלי מעמדות, עם זכויות שוות לנשים, עם טיפוח החלשים, עם עבודה להמונים. ברוך הצהיר כי תוך שבוע מאז שיעלה לשלטון בהתקוממות עממית הוא ייסוג מכל השטחים ואת התקציבים שייחסכו הוא ישקיע בעבודות תשתית ובסיוע לעסקים שנקלעו לקשיים. תוך חודשיים תיעלם האבטלה ובשנה הראשונה לשלטונו ייעלמו הפערים החברתיים, תרד הריבית לאפס והתל"ג יעלה בעשרה אחוזים.

בהתחלה ראו בו כולם תימהוני ולא התייחסו לדבריו ברצינות. אך כמה אילי הון שהיו ידידיו החלו לפרסם אותו בעיתונים שבבעלותם ובשלטי חוצות. הם כבר מזמן נואשו מהימין ומהשמאל הפופוליסטים המכבידים את עולם במיסים נוסח נורבגיה, לא מפריטים את חברת החשמל וברוב חוצפתם עוד רוצים תמלוגים גבוהים על אוצרות הטבע של המדינה. הפלשתנאים אמרו שעם ברוך יש עם מי לדבר ונתנו את דיברתם (הפעם בכל הרצינות...) שאם ישראל תיסוג מהשטחים יסתיים הסכסוך ויכרתו עימה שלום של אמיצים. אמנם יישארו עוד כמה סוגיות כמו זכות השיבה והחזרת הרכוש הערבי השדוד, אך ניתן לפתור אותן בדרכי שלום. ובינתיים, תנועות העובדים שהתנגדו לעליית הימין הכריזו על שביתה כללית כמחאה על המצב הכלכלי, העוני והאבטלה. המשק שותק במשך חודשיים ימים, ערמות האשפה התנשאו לגובה של כמה מטרים והצחנה פשטה בכל הערים. ארגוני הטירוור הגבירו את פעילותם ובחודש אחד נהרגו למעלה מאלף איש. מצב הייאוש וחוסר האונים של האוכלוסייה והממשלה הגיעו לשיא שלא היה כדוגמתו.

ואז בלילה אחד השתלטו מאות טרוריסטים שאומנו באל קאעידה ובצ'צ'ניה על היכל התרבות בקונצרט גאלה של התזמורת הפילהרמונית, על אולם האופרה הישראלית, ועל אולמות הבימה, הקאמרי החדש ובית לסין. הם התגברו בקלות על האבטחה הדלה בכניסה לאולמות וירו ללא אבחנה בקהל של אלפי האנשים שגדש את התיאטראות. בלילה אחד נהרגה חלק ניכר של האליטה הישראלית, שרים, חברי כנסת, אילי הון ואנשי עסקים, פרופסורים, שופטים ופרקליטי צמרת, סופרים ואנשי רוח. ליל הזוועה היכה בהלם את המדינה. לא עוד עשרות בודדות של הרוגים, עולים חדשים, מתנחלים, אנשים קשי יום הנוסעים באוטובוסים, מבקרים בשווקים המוניים, כי אם אלפי הרוגים בפעולה מתואמת המכוונת נגד האליטה.

להפגנה שאירגן ברוך בגיבוי תומכיו בכיכר רבין באו מאות אלפי אנשים. ברוך אמר שהמצב לא יכול להימשך. הוא הבין את רצון העם והוא יצעד עכשיו בראשו לעבר ירושלים לכבוש את השלטון. אלפים של שוטרים, חיילים וקצינים ערקו מיחידותיהם והצטרפו להמונים. עוד באותו הלילה השתלטו על הקריה בתל אביב ולמחרת כבשו בסערה את הכנסת ואת קריית הממשלה בירושלים. ראש הממשלה, שר הביטחון והשר לביטחון פנים החליטו לא להתנגד להמונים על מנת לא להביא למלחמת אחים. הם התפטרו והנשיא קיבל את התפטרותם והתפטר אף הוא. הכנסת התכנסה לישיבה מיוחדת ובחרה את ברוך כנשיא לכל ימי חייו, עם סמכויות בלתי מוגבלות ומיד אחר כך התפזרה. אין ספק כי הם ויתרו מרצון על שלטונם כי הגיעו לסוף הדרך במדיניות התגובות חסרות התוחלת על הטרור ההולך ומתעצם ולנוכח המתח החברתי שהפך ללא נשוא.

ברוך עמד בהבטחתו ותוך שבוע פינה את כל השטחים. הוא הורה למתנחלים להתפנות בתוך יומיים ומי שלא יעשה זאת יופקר לגורלו. ואכן רובם המכריע של מאות אלפי המתנחלים ותושבי ירושלים שבו למולדת כמו שהמתיישבים הצרפתים באלג'יר חזרו הביתה. הוא בכלל ראה את עצמו כדה גול ישראלי שבא לגאול את עמו בשעת משבר. עשרות אלפי המתנחלים שלא חזרו הביתה מצאו את עצמם אל מול המוני ערבים תאבי נקם שהרגו בהם אלפים. הם זעקו לעזרה לעבר אחיהם מאחורי הקו הירוק שיבואו לעזרתם אך הצבא שהוצב על הגבול החדש מנע מעבר עזרה. ברוך הצליח להשיג עם מנהיג הפלשתינאים שהפך פתאום רלבנטי הפסקת אש ליממה אחת שבה הוצע שוב לכל הישראלים בשטחים לחזור הביתה. רובם המכריע חזר לאחר שאיבדו את בתיהם ורכושם ואלה שנשארו להגן על בתיהם נטבחו על ידי הערבים ללא רחם. אולם, המנהיג הפלשתינאי חזר בו מהבטחתו לכרות שלום של אמיצים כי טען שישראל הפרה את מחויבותה להחזרת השטחים ללא קרב. ברוך, בנאום חוצב להבות, האשים את המתנחלים ששוב בגללם לא הושג השלום המיוחל והחל לכלוא אותם ואת אנשי הימין במחנות ריכוז.

כשהחלו אנשי שמאל ולוחמים למען זכויות האזרח למחות על המעצרים ההמוניים נעצרו אף הם. אלפי אנשים החלו להיעלם מבתיהם, הוצאו להורג ונקברו בקברות המוניים בנגב. מנהיגי אירופה, ארה"ב והעולם הכירו במשטר החדש בישראל ובירכו על היציאה מהשטחים. אט אט נדמו כל הכוחות המתנגדים למשטר וברוך החל להפנות את מרצו לטיפול הכלכלה. ישראל קיבלה סיוע והשקעות עתק מארה"ב ותוך כמה חודשים נעלמה האבטלה וצמח התל"ג בשיעור ניכר. המדינה חזרה לשגשוג הכלכלי שאיפיין אותה בשנות התשעים ואחרי האינתיפאדה השנייה וברוך הפך למנהיג פופולארי ואהוד. דיוקנאות ענק שלו עיטרו את חוצות הערים ובבתי הספר חוברת תפילה מיוחדת לשלומם ששרו אותה הילדים בעת מסדר הבוקר. אנשים ברכו זה את זה ב- "ברוך השם" במקום ב- "שלום", כי ברוך הרי הביא את השלום המיוחל.

השגשוג נמשך עד אשר החל המנהיג הפלשתינאי חובב השלום המושבע את מלחמת הפתרון הסופי. מעודד מהאסטרטגיה המבריקה שלו שהתבססה על לקחי הנסיגה החד צדדית מלבנון, מעזה ומהשטחים, רתם את אחיו הערבים למלחמת קודש שתחסל אחת ולתמיד את המדינה הצלבנית המודרנית. הוא נשאר נאמן להשקפותיו על חיסול מדינת היהודים בשלבים תוך השמעת המנטרה של שחרור השטחים הכבושים, שכלל לא היו כבושים בימי הפדאיון וערב מלחמת ששת הימים, אך קנתה אחיזה באו"ם, בכל המדינות הנאורות ובקרב חלק מהאינטליגנציה בישראל. ביום אחד פלשו צבאות מצריים, סוריה, לבנון, ירדן ופלשתינ מכל עבר. בחום המדבר המזרחי תיכוננו עלו בלהבות הסכמי אוסלו, קמפ דייויד, הסכמי השלום לאלף שנה עם מצריים וירדן, ומנטאליות מינכן. קו מאזינו הידוע, הלוא היא הגדר האגדית שהושלמה כמה ימים קודם לכן, קרס אל מול הצבאות שפלשו למדינה בניגוד לכל ההסכמים ולמחיר השלום.

התברר שכמו ערב מלחמת ששת הימים, מנהיגי הערבים מנצלים את החולשה בישראל והשטחים הם רק תירוץ לתוקפנות הבסיסית שלהם. בעקבות הויתור על השטחים, במקום לפתוח במתקפה מתעלת סואץ ומהירדן, תקפו הערבים מקלקיליה, טול כרם, ירושלים, עזה והנגב, אך גם מהגולן, מהגליל והערבה. הכוחות הכובשים הפתיעו את ישראל ההמומה. נשמעו קולות למנות מיד ועדת חקירה שתמצא את האשמים היהודים להתקפת הערבים, קרוב לודאי פרובוקאטורים ידידי מתנחלים ומתנגדי המשטר הנאור של ברוך שרצו להוכיח שהימין צדק בהשקפותיו גם במחיר מלחמה נוראית. מטחים של אלפי קטיושות, פגזים וטילים כימיים נורו לעבר ישראל, וטייסים מתאבדים פוצצו את מטוסייהם על גורדי השחקים של תל אביב תוך הסבת עשרות אלפי קורבנות ישראליים. ברוך פנה אל העם לבוא ולהציל את המולדת אך העם המשוסע לא אבה לשמוע בקולו. אלפי אילי הון ואנשי עסקים נסו בבהלה ביאכטות ובמטוסים קלים שהזכירו את המנוסה ההמונית מדנקרק. הם אמנם עזבו בחוסר כל אך חיכו להם בתים ורכוש באירופה, אמריקה ואוסטרליה, כך שהיה חשוב להם להציל רק את עורם.

כאשר הגיעו הכוחות הערבים לפאתי תל אביב, נתן להם ברוך מעומק הבונקר שלו אולטימאטום שאם לא יפסיקו מיד את המתקפה הם צפויים להשמדה של ערי הבירה שלהם. לאחר שלא נענו לאולטימאטום הורה ברוך לשלוח טילים עם פצצות גרעיניות להשמדת קהיר, דמשק, ביירות, רבת עמון וערים אחרות. פצצות קטנות יותר וללא נשורת נורו על שכם, רמאלה, עזה, חאן יונס ורפיח. כוחות מיוחדים פשטו על חברון, קלקיליה, טול כרם וירושלים המזרחית וטבחו בעשרות אלפי ערבים, זקנים, נשים וטף. תוך כמה שעות נהרגו מיליונים של ערבים במלחמה האטומית הראשונה של המאה העשרים ואחד. המתקפה נבלמה והכוחות הערבים החלו לסגת. ברוך הורה לצה"ל, כמוכה אמוק, לגרש את כל האוכלוסייה הפלשתינית מישראל ומהשטחים. מיליונים הועברו מעבר לגבולות ישראל תוך כמה ימים בטרנספר שלא מרצון. אלה שהתנגדו נהרגו ללא רחם. ברוך, שבכה על מותו של נער ערבי בזרועות אביו, המיט תוך כמה ימים שואה על מיליוני ילדים, נשים וגברים ערבים.

ואז, כאשר נדמה היה שידה של ישראל על העליונה, שלחו אירן ופקיסטן פצצות אטום על תל אביב וחיפה ומחקו אותן מעל המפה. בישראל ובפלשתינן נוצרה אנדרלמוסיה, מלחמת הכל בכל, אנשים הרגו זה את זה ללא רחם. בתום כמה ימים של מהומות, החליט האו"ם בתמיכת ברית נאט"ו להתערב בסכסוך. הם נתנו אולטימאטום לכל הכוחות הלוחמים להפסיק מיד את האש, אך לאחר שברוך לא נענה ואיים לשלוח טילים בליסטיים כנגד הבירות של כמה ממדינות נאט"ו ולהשמיד אותן, התערבו המעצמות. מדינות ערב שלחו טרוריסטים שהסבו קורבנות כבדים במדינות המערב. בשלב ראשון הפציצו כוחות נאט"ו את מה שנשאר מערי ישראל, ירדן ופלשתינן, כפי שעשו בבלגרד למשטר הסרבני של סרביה. עשרות אלפים נהרגו בהפצצות אך ברוך לא נכנע. מניין ההרוגים הישראליים מאז עלותו של ברוך לשלטון הגיע למימדים מפלצתיים. עם ישראל שראה בברוך את המושיע שיפסיק את ההרג של מאות אזרחים בשנה איבד תוך כמה חודשים חלק עצום מהאוכלוסייה. לא הייתה משפחה שלא נפגעה. ישראל הפכה לעיי חורבות, כמו גם פלשתינן, ירדן וכל מדינות האיזור.

אחרי שכתשו עד דק את ערי ארץ ישראל, פלשו בעלות הברית לישראל, ירדן ופלשתינן וכבשו אותן תוך כמה ימים. הם כמעט שלא נתקלו בהתנגדות כי האוכלוסייה הייתה מותשת ושבורה והצבאות כמעט ולא היו קיימים. המלך הירדני ברח לסודן ואילו המנהיג הפלשתינאי ניסה לברוח לאוסלו עם דרכון מזויף. ברוך שקל להתאבד בבונקר שלו עם אחת מאהובותיו, אך העדיף להיכנע ולהשמיע את דברו במשפט שידע שייערך נגדו. ואכן, בעלות הברית הקימו בית דין בינלאומי לפשעי מלחמה בירושלים בו שפטו את מנהיגי ישראל ופלשתינן. השופטים הנאורים זיכו את מנהיגי הפלשתינאים כי הם ראו במאבקם מאבק לגיטימי לשחרור עמם מעול הכובש הציוני. הם הכירו בכך שמכיוון שהנסיגה מהשטחים בוצעה ללא תיאום עם פלשתינן, זכותם המלאה של הפלשתינאים לנסות להוציא אל הפועל את החלטת האו"ם משנת 1947 לחלוקת ארץ ישראל המערבית לשתי מדינות בגבולות החלוקה, תוך בינאום ירושלים. המנהיגים הפלשתינאים חזרו לעריהם ונשבעו לנקום בכובש הציוני. הם קראו לשחרור השטחים הכבושים, כאשר הפעם הם מתכוונים לנהרייה והנגב. יחד עם זאת החלו להישמע לראשונה קולות מחאה של ההמון הפלשתינאי להפסקת מעגל האיבה ולהדחת המנהיגים המושחתים שהביאו לאסון הגדול ביותר על עמם.

בית הדין הבינלאומי מצא את ברוך אשם בכל סעיפי האישום. נשמעו כמה קולות חלושים של יהדות ארה"ב שטענו שהחלטת השופטים מונעת ממניעים אנטישמיים ומפחד מפני תגובות טרוריסטיות של יסודות מוסלמים קיצוניים. אך קולות אלה הושקו מייד, כי ברוך הרי הנהיג משטר דיקטטורי, שהרג במחנות ריכוז רבים מאזרחיו וגרם לשואה לעם היהודי והערבי, תוך פתיחה במלחמה גרעינית וביצוע טרנספר של מיליוני פלשתינאים חפים מפשע. בסופו של דבר, האשם הבלעדי להידרדרות הוא הרי ברוך ועם מותו יימחק הכתם שהוא המיט על העם היהודי. בעלות הברית הנהיגו מנדט על ארץ ישראל בגבולות המנדטוריים שלה והחליטו לחלקה לקנטונים

של יהודים וערבים עם שלטון קונפדרטיבי. את ירושלים הפכו לבירת הקונפדרציה עם שלטון בינלאומי. הוחלט שכוחות בעלות הברית יישארו בארץ ישראל כמו שנשארו בגרמניה ויפן אחרי מלחמת העולם השנייה והם יחנכו את האוכלוסייה לערכי דמוקרטיה ושלוה. הם התכוונו לסייע למנהיגים השקולים של שני העמים להתאגד כנגד מנהיגיהם הטוטאליטריים ולהדיח אותם. הם האמינו כי מהחורבות העשנים של ארץ ישראל ההיסטורית יקום דור חדש של יהודים וערבים שיוכל לחיות ביחד בשלוה. תקווה חדשה לתקומה וחיים משותפים פעמה בלב כולם.

ברוך הרגיש סיפוק מתוצאות שלטונו. אומנם הכלכלה של המדינה נהרסה והמדינה חזרה למצב שהייתה בו בשנות הארבעים, אך הבעיה הפלשתינאית נפתרה וההתנחלויות הורדו. בתווך בינינו לבין הערבים נמצאים חיילים זרים המתייחסים אלינו כאל מדינה כבושה, הפכנו לבוסניה, אבל הוא סמך על הגניוס היהודי שיקום מאפרו וישקם את המדינה. נתוני ההגירה היו מדאיגים. תוך כמה שבועות עזבו את המדינה מיליון תושבים, ברובם אקדמאים מבוססים שלא אבו להישאר יותר במדינה השסועה. הם אימצו את הסיסמה 'הם פה ואנחנו שם, בחו"ל'. נשארו בישראל כל אותם הלא רלבנטיים שברוך כה סלד מהם: החרדים, המזרחים, הרוסים והערבים. אלה רגילים לחיות בתנאים קשים מזה דורי דורות ולא הפריע להם המהפך שהביא אותם למצב של 'הם פה וגם אנחנו פה'. איך חזרו הערבים לפה, חשב ברוך. הערבים האלה מעולם לא עוזבים. בעלות הברית החליטו לממש את זכות השיבה ולאפשר לכל מי ששהה בישראל עד 1948 ולצאצאיו לחזור לערים ולכפרים מהם הם גורשו. רק המתים המסכנים לא יכלו לחזור, אך לאחר שביצעו בפלשתינאים טרנספר כפוי על ידי משטרו של ברוך זה היה רק צודק כי ישובו למקומות מגוריהם. כולם, פרט כמובן למתנחלים, שהם הרי פושעי מלחמה שהתיישבו באדמות לא להם. הטיעון של זכותנו ההיסטורית על ישראל התנ"כית לא עמד להם כי אם יאמצו אותו יחזרו המכסיקאים לקליפורניה והאינדיאנים לאינדיאנה. זכות השיבה לא תמנע מתל אביב, או מה שנשאר ממנה, להישאר עיר יהודית, אם היא תנותק כמובן מיפו. הטרנספר בוצע בסופו של דבר ליהודים, טרנספר שלא מרצון - למתנחלים, וטרנספר מרצון - לכל אלה שהיגרו ממנה לארה"ב ולאירופה.

את שעותיו האחרונות בילה ברוך בשינה שלווה. אחרי שבחן את כל חייו בצורה מפוכחת החליט שלא רובץ דבר על מצפונו. הוא לא האמין בעולם הבא וגם לא באלוהים, אך היה לו סיפוק ששמו יירשם בכל ספרי ההיסטוריה. אכן, ברוך עבר כברת דרך ארוכה מאז שנולד כבניטו באיטליה הפשיסטית. מוסוליני גם הוא מת מוות לא טבעי, אך הוא בנה את האוטוסטראדות הראשונות באיטליה, פתר את בעיות האבטלה, ואחרי שלטונו קמה איטליה חזקה משגשגת מבחינה כלכלית, בטוחה בעצמה. כך קרה גם לגרמניה וליפן. המלחמה והתבוסה רק עוזרות לעם המובס. אחרי חמישים מיליון הרוגים במלחמת העולם השנייה קם עולם חדש טוב יותר, חופשי יותר, כשהגרמנים והצרפתים חברים, היפנים והאמריקאים בני ברית. זהו כור ההיתוך ההכרחי לפתרון הקשר הגורדי ואם הוא, ברוך, צריך להיות קורבן הכפרות על כל ההרג הוא מקבל את התפקיד ההיסטורי ברצון והוא מוכן למות בזקיפות קומה, כי מות המיליונים ציווה לשורדים את החיים!